

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu : O carte răscolitoare de griji.

T. Brăileanu : Literatura politicianilor jidoviți.

Modernismul.

Dr. E. Bratu : In pânza paianjenului.

Banca „Apărarea Națională“ din București.

Correspondență din Luduș.

I. G. Bateu : 10 Maiu pângărit.

I. V. Emilian : Luați aminte

Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

O carte răscolitoare de griji

La Sibiu, reședința Comandamentului VII de Armată în tipografia Școalei militare Infanterie No 2, a apărut de câteva zile un studiu de 266 pagini, intitulat „Iudumări nouă în organizarea armatei“, semnat de C. G.

Cine citește această carte, dobândește convingerea că autorul este militar de carieră; află că în războiul dela 1913, după propria sa informație dela pagina IX din introducere, a „luat parte ca șef de stat major al unei divizii de rezervă ce a luat ființă, organizată, echipată și înarmată, la decretarea mobilizării“; și mai află din următoarea dedicație care este sufletul distinsului ofițer superior, semnat C. G.: „Mamei, m'ai învâțat să spun, totdeauna, drept. Memoriile tale, scumpe și sfinte, închin această lucrare“.

Atât despre autor. Coprinsul cărții nu se rezumă; trebuie citită: de toți fruntașii noștri politici, cari în clipe de reculegere găsesc în forul conștiinței lor simțul răspunderii și al prevederii; de toți ofițerii de carieră spre a-și aprofunda cunoștințele lor la lumina lucrării unui specialist; trebuie citită de toți intelectualii de baștină ai acestei țări, cari după ce vor fi meditat asupra coprinsului, au datoria să înceapă fiecare în cercul său de activitate, mobilizarea sufletelor românești, pentru a determina un puternic curent naționalist în această țară înconjura-tă de primejdii.

În acest număr al revistei, reproduc din cuvânt în cuvânt introducerea dela pagina XI—XXIV; iar numărul viitor voi face cunoscut marelui public, păreriile distinsului ofițer superior, asupra chestiunii „streinii în armată“.

I. C. Cătuneanu

„Azi, după zece ani dela încheierea păcii, în loc să ne bucurăm, în liniște și pace, de fructele victoriei noastre, trebuie să ne gândim iarăși la armată și la posibilitatea unui războiu, pentru a păstra aceea ce am cucerit, prin puterea noastră

și prin puterea dreptului divin.

Războiul bate la ușă! Nu așteaptă decât să i se zică, iarăș, de vreun nebun-patriot,¹⁾ „întră“, și ca-tacismul cel mai înfiorător, cel mai înfricoșător, cel mai neînchipuit, nici de mințile cele mai fan-taziste, va fi gata.

Iar noi? Cum suntem? Ne-am vindecat rănile? Ne-am completat lipsurile? Ne-am organizat? Ne-am înarmat? Ne-am unit sufletește? Am topit vechile fruntării blestemate? Suntem cu toții mână în mână, umăr la umăr, și suflet lângă suflet?

Să ne întrebăm, fiecare în parte și cu toții laolaltă, în mod sever, cât mai sever, și, apoi, să răspundem în mod cinstit, cât mai cinstit.

Dacă răspunsul va fi afirmativ și favorabil, atunci: Țara mea poți dormi liniștită; fii tăi veghează. Iar dacă nu, atunci ascultă uraganul ce urlă împrejurul tău, din toate părțile, și ia aminte...!

În această atmosferă, din bolnava Europă, toate popoarele, par'că, sunt târâte de o fatalitate nebună spre prăpastie. „Europa și-a aruncat hainele de doliu și s'a împodobit cu colori vii și pene strălucitoare! Bărbații săi au uitat pe frații morți, pentru că sunt ahtiați după foloase materiale; iar femeile rup flori, de pe mormintele eroilor, spre a se împodobi cu ele, după ultimele porunci ale modei! Oare această Europă, care dansează foctrot, în jurul propriului său catafalc, a înebunit și trebuie să fie pusă în lanțuri“? (Tagore).

Azi, Europa se înarmează cu o furie și mai mare ca înainte de războiul ce abia s'a închis; și cu atâtă este mai periculoasă situația de azi, decât aceea dinainte, cu cât azi fiecare stat, pe măsură ce-și adaugă un tun mai perfecționat, un gaz mai otrăvitor, o armă mai ucigătoare, la armamentul său, pe aceeaș măsură strigă: „pa-

ce“, „societatea națiunilor“, „des-armare“, „înfrățire“, etc.

Un singur stat are, însă, curajul să spună, în gara mare, „război“; iar pe când spune aceasta, la orice ocazie, binecuvântă sau nu, mărește necontenit puterea sa armată, pe față, răsând în nasul tuturor celorlalte puteri, cari au amestit lumea cu „conferințele“, „discursurile“, „liga“, „tratatele“, etc.

Italia are un „om“, care știe ce vrea, și care înfăptuește aceea ce știe și ce vrea.

Il admirăm!, dar... trebuie să ne îngrijoreze, vorbele lui, și trebuie să ne pregătim căci atunci când „danțul“ va reîncepe, sub bagheta lui fermecată, să putem intra în hora „omeneste“, nu „pentru a cuceri ceea ce avem de cucerit“, ci „pentru a păstra aceea ce am cucerit“.

Musolini ne spune precis și fără nici un încunjur: anul 1935 va aduce o însemnată schimbare în situația politică a Europei. Tratatetele de pace prezintă numeroase lacune și trebuie neapărat modificate, mai ales în ceea ce privește situația Ungariei“, etc.

Sau: „Lumea întreagă se înarmează, ziarele anunță, în fiecare zi, construirea de submarine, de crucișetore și de alte instrumente pacifice, sau de războiu. Desigur că ați urmărit discuțiile din parlamentele celorlalte țări. Rezultă că numărul tunurilor și al baionetelor sporește mereu. Nu trebuie să ne facem iluzii, asupra situației politice a Europei. Când furtuna se apropie, toată lumea vorbește de liniște și pace, ca de o nevoie adâncă a spiritului. Nu vrem să turburăm echilibrul european, dar trebuie să fim gata. Nici unul, dintre D-voastră, nu se va mira, nici nu va trebui să se mire nimeni, dacă cer o altă sfortare națiunii, a cărei convalescență s'a sfârșit, ca să punem la uscat și din forțele navale, de uscat și din aer“.

Sau: „Un trattato non e una tomba“. „Noi nu ne gândim la ră-

¹⁾ aluzie la atentatul de la Serajewo din vara anului 1914.

sboiu dar, se înțelege, vrem să fim pregătiți. Presupunem că în 1935 se va crea o astfel de situație care va face necesară preschimbarea Europei de azi. Toate tratatele de pace au defectele lor. Multe probleme născute, din războiu, și din tratatele de pace, cer rezolvire și sunt ferm convins, că în momentul acela își vor primi soluția. „Dar există națiuni, cari literalmente nu pot exista dacă nu se vor schimba condițiunile. Amintiți-vă măcar de Ungaria. Fără îndoială, Ungaria are nevoie de ajutor. La fel suferă și Italia. Intre anii 1935-1940, vom fi martori revizuirii tratatelor, în interesul dreptății. Văd lucrul acesta absolut clar”.

Iată o scadență care ni se dă peste 6—8—10 ani, cu siguranță, și încă de un șef de stat, de un conducător de stat, și care unește întim gestul cu vorba. Italia se înarmează până'n dinți, în toate direcțiile, în armata de uscat, de apă și de aer. Italia vrea să fie atât de înarmată și de pregătită, în anul 1935, încât cuvântul ei să fie preponderent. Din nenorocire, pentru noi, atenția binevoitoare și sprijinitoare a „ducelui” este îndreptată, în cea mai mare parte, spre Ungaria, marea noastră dușmană, „care literalmente nu poate exista, dacă nu se vor schimba condițiile”!

Cui se adresează, în primul rând, aceste cuvinte? Către cine este adresată, în primul rând, această amenințare! Cine trebuie să se îngrijească, în primul rând, ca atunci când amenințarea se va transforma în fapt, să i se răspundă cu toată energia, și cu toată puterea, de care ar fi capabil un popor care vrea să trăiască?

Ungaria se înarmează cu înfrigurare, pe ascuns și chiar pe față. S'au prins, acum doi ani, câteva vagoane cu mitraliere italiene, intrate clandestin în Ungaria și declarate, apoi, ca „fier vechiu”. Câte vagoane au mai trecut înainte, până au fost prinse acestea și câte au mai trecut pe urmă? Câte tunuri, câte arme, câte mitraliere și câtă muniție s'au introdus în Ungaria, plătite cu miliarde de bani francezi falsificați? Cine le poate ști? Ungaria știe să se ascundă, să se pregătească, să falsifice, și să-și amenințe, în același timp, având la spate sprijinul puternic al „surorii noastre mai mare Italia”! și susținerea binevoitoare a Germaniei. Armata ungurească, redusă la nimic prin „tratatul cel mare de pace”, este, azi, o arma-

lă puternică și care se pregătește, în adevăratul sens al cuvântului, spre a se adevăra spusa „ducelui” că: „un trattato non e una tomba”. Ișifieri italieni, în concediu, sau în misiuni, pregătesc, zi și noapte, pe recinii noștri Unguri, cari strigă pe toate tonurile și pe toate potecile: „nem, nem, soha”. Ura cea mai înverșunată se propagă și răsunărea cea mai crâncenă se pregătește.

Propaganda „crezului maghiar” este neînchipuit de activă. „Este de mare importanță ca nădejdele să se transforme în convingeri ale maghiarizmului și încrederea să devină confesiune, exprimată în crezul maghiar. Acest crez trebuie să fie afișat pe pereții fiecărei case maghiare, în fiecare școală și oficiu. Cercul turanic se va însemna de-asupra noastră”.

„Viitorul Ungurilor este trecutul lor. Comitetul și întreaga Ungarie vrea restituirea vechii Ungarii. Ungaria a fost omorată prin propaganda minciunii, iar prin propaganda adevărului va reînvia. Dreptatea Ungară a pornit la drumul ei cuceritor, iar învierea o va ajunge chiar actuala generație”.

Conștiința națională maghiară iridentă este meru ținută trează ba chiar agitată, la orice ocazie. La desvelirea statuiei lui Kossuth peste trei sute de mii de unguri au ingenunchiat și au strigat, cu glasul desperării „nem, nem, soha”. Toată țara ungurească s'a cutremurat și toți unguri, de ori unde, au simțit același fior de îmbărbătare și de speranță!

Propaganda ungurească, cea mai îndinsă și cea mai înverșunată, se face în toată lumea, pentru susținerea cauzei „națiunii cavalerice”! Anglia, în mare parte, prin gazetele lui Rothermere, și Italia, în întregime, sunt fățișe de partea Ungariei; se caută, acum, prin sacrificii enorme, în toate direcțiile, să se câștige simpatia Americii și Franței.

Ungaria, în contra tratatelor încă în vigoare, a făcut în anul 1928, în luna septembrie, manevre libere între unități mari, cu dublă acțiune, la cari a asistat toată lumea oficială maghiară, spre a vedea fiecare „cu ochii” „pregătirea revanșei și a realizării, înrăș, a Ungariei, Sfântului Ștefan”; dar au asistat și atașați militari streini! spre a se convinge, chiar ei, că „un trattato non e una tomba” sau mai de grabă că „un tratat este un pețic de hârtie”.

Un ministru ungar a spus, de curând, categoric: „că pentru înălțuirea aspirațiilor sale legi-

time, Ungaria va fi nevoită să-și organizeze o armată puternică”.

Iacă, deocamdată, sub această formă, călcat în picioare tratatul dela Trianon, care precizează, numericeste, armata și armamentul ce poate să aibă Ungaria, ca și fiecare stat învins. Atunci când pregătirea, în această direcție, va fi completă, în preajma anului 1935, după prevederea „ducelui”, tratatul va fi rupt în bucăți și aruncat la coș, iar armatele ungare se vor năpusti, sprijinite de aliați puternici, spre teritoriile ce le revendică, ca fiind legitime, ale lor.

Bietul nostru Ardeal și Banat! Biata noastră țară românească!

Bulgaria, la sud, nu se cuminește. Din contră, mocnește și scrâjnește. Ne-a promis, odată, că va lua cafeaua la „Capșu”! Și au luat-o; nu, însă, prin puterea lor, ci prin a aliaților lor puternici, cari le-au deschis poarta Dunării. Noi, în 1913, numai prin mărinimia noastră, nu dăm intrat în Sofia, deși ne găseam la porțile ei. Și rău am făcut!

Azi, stau gaba de a ne băgă cutitul în spate, la ceadintăiu slăbiciune a noastră.

Conducătorii bulgari, azi, agită populația în contra Românilor, și cer înapoi nu numai cadrilaterul dar cer și Dobrogea întregă, „ca fiind a lor”.

Cu ocazia serbărilor dela Constantza, din toamna anului 1928, au protestat, în gazete, și prin întruniri, chiar în contra acelor serbări ale noastre, făcându-ne „imprudenti” și „cinici” fiindcă prin acele serbări le reaminteam de „râmile cari încă sângerează”. Tot pe timpul acelor serbări au avut loc, în diferite localități din Bulgaria, întruniri mari cu mii de manifestanți cari strigau în contra „sălbaticilor de români”.

Când se va da semnalul ruperii tratatelor, azi în vigoare, desigur că nu Bulgarii vor fi cei din urmă cari să încerce să se ridice asupra noastră. Drumul lor, cel dintăiu, va fi spre Dobrogea și, apoi, mai departe, cine știe unde?

Biata noastră Dobrogea! Biata țară românească!

Dar, la răsărit? Sentimentele bolșevicilor ruși, în contra țării noastre și în contra poporului nostru, se cunosc. Ei nici nu se sfiesc să le mai ascundă, ci le spun de-a dreptul, fără nici un încunjur. Aici pericolul este și mai de temut.

Rusia nu vrea să recunoască starea de fapt în Basarabia noastră.

Ea spune că Basarabia îi aparține și că va trebui să o ia înapoi, când i se va prezenta ocaziunea.

Rusia ne-a confiscat tezaurul ce fusese încredințat, cinstei ei, să nu-l păstreze și nici nu vrea să discute, cu noi, această chestiune.

Rusia nu ține seama de nici o lege omenească, dintre cele cari conduc lumea civilizată.

În anul 1920 s'a aruncat asupra Poloniei. O minune a scăpat Polonia, și cu dânsa, întregul orient european și întreaga lume civilizată. Să ne gândim numai, o clipă, ce ar fi însemnat, pentru Europa și pentru noi, victoria rusească asupra Poloniei, față de Germania, Ungaria, Italia, bolșevizate, aproape, pe trei părți, iar noi în mijlocul acestui dezastru omenesc!

Rusia bolșevică, dela înfrângerea ce a avut în 1920, se pregătește fără preget. Un studiu în „Revue de Paris“ spune că „armata roșie este azi armata cea mai solidă din lume“, ea fiind una din cele trei armate mai bine pregătite, azi: engleză, germană și rusă“.

Bugetul ordinar al războiului se dă, ca oficial, de peste nouă miliarde franci pentru anul 1929 și cu două miliarde buget extraordinar; iar al marinei, de peste unul și jumătate miliarde franci“. La manererele din regiunea Kievului, ar fi participat cam șapte sute de mii de soldați, cu peste 300 avioane; iar comisarul sovietic al războiului Vorosiloff, ar fi vorbit amenințând pe „vecinii perfizi“.

În acea publicație, „Revue de Paris“ din 15 octombrie — 1 noiembrie 1928, sub titlul „Bolșevicii prepară războiul“, se spune, între altele, ca venind din gura lui Vorosiloff: „...Războiul va lua, probabil, pe frontul polon, un caracter defensiv. Armata polonă nu va putea mobiliza decât cu greutate: o perdea de trupe va fi de ajuns ca să o țină pe loc, vreme de câțeva săptămâni. În acest timp, majoritatea formațiunilor active ale armatei roșii va trece Nistrul și va împinge, în 15 zile cel mult, până la Galați, acoperită la nord de un corp de observație, care va lua în stăpânire trecătorile Carpaților și va supraveghea coridorul dela Cenăuți. Marșul fulgerător al cavaleriei germane, a lui Mackensen, în România, în timpul ultimului război, nu va fi nimic pe lângă acela al diviziilor noastre de cavalerie. Când Polonia va fi în sfârșit, în stare să intre în scenă, soarta României va fi regulată pentru totdeauna“.

Biata noastră Basarabie! Biata țară românească!

Soarta României va fi regulată pentru totdeauna!

Aceasta este situația reală a țării noastre, din punctul de vedere al vrăjmașilor ce ne încunjură, la apus, la sud și la răsărit.

Doamne! Cum și-ar mai încurăcații, prin țara noastră scumpă, sălbatecii cazaci bolșevici, ducând pârjol, jaf și omor peste tot locul: cum ar mai distruge ei, întregul nostru așezământ; cum ar ucide fără milă, ba chiar în țipete de bucurie, femeile și fetele noastre, după ce le-ar fi distrus, mai întâiu, sufletul și cinstea; cum ar ucide ei mamele de lângă copiii lor, și pe copiii în chiar sânul mamei lor: cum ar distruge bisericile și altarele credinței, cum ar încă totu, ce-i frumos, cinstit și omenesc, pentru a croi, și la noi, o „țară fericită ca și a lor“, „raii bolșevici“!

Doamne! scutește-ne de asă prăpăd! Mai bine moartea!

Și cum s'ar mai răsbună Ungurii, de rușinea ce le-am făcut, că i-am ingenușchiat, numai prin puterea noastră, că au fost armatele noastre victorioase stăpâne pe Budapesta și fiindcă noi am scăpat Ungaria, și poporul ungureșc, din ghiarele bolșevismului lui Bella Kuhn!

Ce să mai spunem de Bulgari? Ei și astăzi țipă și ne amenință: dar atunci când s'ar rupe tratatele? Cum și-ar mai începe ei danțul lor distrugător, scârbos și des-gustător, la porțile țării noastre și în țara noastră, dacă li s'ar prezenta cea mai mică ocazie! Așă, și încă vin, pe ici pe colo, cu bandele lor „liberatoare“ pe frontiera dobrogeană!

Dar prietenii? Unde ne sunt prietenii?

Avem Polonia, strânsă în corset între Rusia și Germania; avem Cehoslovacia, ținută de gât de Germania și Ungaria; și în sfârșit Iugoslavia, amenințată, în toată clipa, de Italia, de Ungaria, de Bulgaria, și de Albania. Aceștia sunt aici, în imediata noastră apropiere. Cei mari, Franța și Anglia, sunt prea departe și prea izolați de noi. N'au posibilitatea să ne ajute decât cu... sfaturile!!

Iacă-ne în mijlocul unei atmosfere prevestitoare de furtună, de vijelie, de uragan, de cataclism. Epoca anului 1935, și poate înainte cu unul-două ani, ca și unul-două după, va fi epoca fatală în care se va pune problema existenței popoarelor „cari merită să trăiască, și

să trăiască liber“, și a acelor cari sunt destinate peirii și distrugerii. Cine merită să trăiască și cine vrea să trăiască va ști să se pregătească, așa fel, ca, atunci, când trăsnetul va sosi, pregătirea să fie mărimă. Cine nu merită să trăiască, se va culca pe laurii câștigați, cu ușurință sau nu, cu sacrificii multe sau puține, în trecut, va închide ochii la orice pregătire, și-i va deschide mari, la orice mijloc de viață resală, și îmbogățire cu tot felul de „permise“ și mai alés „nepermise“.

Trebuie să ne întrebăm, încăodată: Ce facem? unde mergem?

Dacă totul este pus la punct atunci: Țara mea, fii liniștită. Poate reni uraganul, căci îl vei primi cum trebuie. Dacă, însă, mai trebuie ceră, adu-ți aminte de prezicerile surorii noastre Italia și... păzește-le!

„Un trattato non e una tomba“, ne spune „ducele“. Atunci? Aceasta ar însemna că tot sacrificiul făcut de țara românească, de neamul românesc, în alătea războaie sângeroase, a fost de surda făcut, fiindcă noul tratat al „ducelui“ va reface Ungaria, va reface Rusia, și va readuce Bulgaria în vechile-i limite. Iar visul nostru strămoșesc? Cine, dintre Români, poate primi o asemenea situație? Cine, dintre Români, ar putea să supra-viețuiască unei asemenea noi transformări, de alăta durere și de alăta umilire?

Înainte de anul 1913 România, aproape, nu avea nici un vrăjmaș în juru-i. Respectată de toți, invidiată de toți, eră solicitată, de fiecare, să intre în priclenie mai apropiată. După expediția din 1913, din Bulgaria, apărură, în mod precis, doi dușmani: Bulgaria, pe față, la sud, Austro-Ungaria, în umbră, la nord; iar după 1916—19, vrăjmașii ne încunjură și ne și amenință, cerând înapoi cecece noi le-am luat, zicând că-i al lor, pe câtă vreme, noi știm că-i al nostru.

Al nostru e Ardealul și al nostru e Banatul și nu le-om da nici morți! A noastră-i Basarabia; iar garanți, alături de Traian și Decebal, a drepturilor noastre sfinte, stau Mircea, Mihai și Ștefan, cu oștile lor de eroi legendari, tot asă cum stă și Ferdinand cel Mare, cu cei opt sute de mii ai săi viteji neînfricați, cari au pecelluit, cu viața lor, drepturile noastre sfinte. Sculați eroilor încununăți cu lauri și luptați și voi, alături de cei vii, pentru apărarea moștenirii sfinte

ce voi ne-ați dăruit-o, prin jertfa vieții voastre!

Iată-ne acumă încunjuțați de dușmani cari ne promet, în gura mare, „revizuirea tratatelor“ fiindcă: „Un trattato non e una tomba“. Aliații noștri, cei din apropierea noastră, abia vor putea să-și apere existența lor; iar cei depărtați, la mii de kilometri, ne vor putea compătimi și... sfătu!

„Prin noi, înși-ne“, va trebui să rezolvăm problema cea mare, a existenței noastre naționale. Nu ne este teamă de luptă, căci lupta este viață, și suntem dornici de luptă pe dreptate și pentru apărarea drepturilor noastre sfinte, dar ne trebuie pregătire, pregătire atâta de mare, încât să putem trece, cu bine, potopul cel mare al anului 1935, precum și următorii. A fi, sau a nu fi! Așa se pune azi chestiunea, poporului nostru, fără noastre!

Existența țării noastre, așa cum s'a alcătuit în urma războiului de întregire este strâns legată, face corp comun, cu armata ce va trebui să ia ființă, cu un minut mai curând. Orice amânare, orice slăbiciune, ne vor fi fatale; iar furtuna, mai bine zis cataclismul, ce se anunță, ne va arunca, zdrobiți, la pământ, ca pe niște cârpe, spre a ne plânge, păcatele ca „netrebnicii“, pe ruinele țării noastre, ce n'am știut să o apărăm ca „bărbații“. Vom lua atunci, drumul pribegiei, sau lanțului sclaviei; iar alții, dintre noi, vom bea, mai de grabă otrava, ce fiecare ne-om procura-o, spre a salva, cel puțin, cinstea neamului de urmaș al lui Decebal.

Aceasta să-ți fie, oare, soarta, popor al lui Traian? Oare, tu să fii ursitul să căzi, în lupta cea mare? și să te întorci, iarăși, la cnutul rusesc și la roata lui Horia? Oare fie să-ți fie hărăzită soarta, în urma noului cataclism, de a purta toiagul lui Ahasverus, sau de a cânta cu fluierul lui Iancu?

Sus inima Români! — Deșteaptă-te Române! — Acuma este lupta ne viață și ne moarte. Poporul românesc să trăiască și trebuie să trăiască!

Ia exemplu, țară românească, de la sora ta mai mare, ia exemplu dela aceea care anunță cataclismul pentru anul 1935. Ascultă ce spune ea, tuturor:

„O Italie unitară, care lucrează, ascultă, face economii și care nu mai crede în prietenia nimănui: O Italie care nu mai vrea să-și mai dăruiască fiii nimănui; care e pes-

te tot prezentă unde e vorba să în-tâlnească un pericol sau o îndrăzneală; care a înțeles, în fine și exclamă: sărăcia mea ve deveni bogăția mea: O Italie care a părăsit cafeneaua, pentru sălile de gimnastică și care și-a reluat vechea activitate, pe uscat și pe mare; care e ospitalieră, dar cu demnitate; care arată streinilor, întâiu, fabricile sale și ameliorările pământului său și abia, apoi, monumentele și bisericile; care a condamnat drepturile omului și acelea ale umanității, pentru a anunța drepturile națiunii și acelea ale statului; care nu mai vrea literați, ci soldați; care nu mai vrea filosofi, ci marinari; care nu mai vrea avocați, ci țărani; care a fost o călugăriță și a devenit o războinică; care din scepticism a ajuns la entuziasm, și religiozitate; care nu mai vorbește de trecutul său, fiindcă e plină de viitorul său; O Italie, în fine, care își cunoaște menirea, etc. Așa vorbește azi Italia“.

Așa trebuie să vorbești și Tu Românie, stând dreaptă și privind în față orice pericol, rezemată, însă, cu ambele mâini, pe spada puternică și lucioasă, strălucitoare, ca soarele, de lucioasă, cu care să-ți aperi viața și dreptul Tău cel sfânt!

Nu uita că și noi suntem supuși accelorați legi elerne, ale întregii omeniri, și că în războiul, de „pe viață și pe moarte“, ce trebuie să se dea, încăodată, în lume, numai cei puternici vor trăi, iar cei slabi,

becisnici și nepregătiți, sunt condamnați, dinainte, peirii.

Nu uita, asemenea, că o altă lege, tot așa de eternă, a spus în toate timpurile și spune mereu: că „numai sprijinit pe forță este dreptul respectat“.

„Deșteaptă-te patria mea! Birue-ți durerea... E vremea ca să ieși din amorfire, semintie a domnilor lumii! Aștepti oare spre a învia, ca strămoșii tăi să se scoale din mormânt? Intr'adevăr ei s'au sculat și tu nu i-ai văzut... ei au grăit și tu i-ai auzit... Cinge-ți coapsa ta, cată și ascultă! Ziua dreptății se apropie... toate popoarele se mișcă... căci furtuna mântuirii a început. Vezi, că cu cât mai mult îți pleci capul, cu atât cei spurcați își bat joc de tine și sug sângele tău... Din dreapta și din stânga, piticii și uriașii, răvnesc la tine, oricât de slabă și de sdruncinată ești“. Cinge-ți coapsa și ascultă. Ziua dreptății se apropie... toate popoarele se mișcă... căci furtuna mântuirii a început! Deci timpul sosit-a! Semne s'au ivit pe cer... pământul s'a cletinat de bucurie... un blestem groaznic s'a auzit, din spre apus și toate popoarele s'au deșteptat! Cinge-ți coapsa, o țara mea... și-ți întărește inima. Miază noapte și miază zi, apusul și răsăritul s'au luat la luptă... Urlă vijelia... Duhul Domnului trece pe pământ!“

„Cântarea României“.

Literatura politicianilor jidoviți.

Am arătat în nrul trecut al Revistei, că situația Românilor din Bucovina e desperată. Jidovii au pus stăpânire desăvârșită pe orașe, au acaparât tot comerțul și toată industria — și, în mod fatal, au pus stăpânire și pe conducerea politică. Deocamdată în mod indirect, prin politicianii susținuți de finanța jidovească, dar în curând ei vor încerca să-și institue dominațiunea proprie. Mișcările comuniste pot fi considerate ca un preludiu al revoluției menite să desăvârșească robia Românilor prin instituirea dominațiunii politice a Jidovilor. Pilda Rusiei e prea ademenitoare pentru ei. Căci oricât ar căuta ei să tăgăduiască faptul că revoluția rusească și bolșevismul e operă jidovească, realitatea e prea evidentă.

De altfel autori obiectivi au confirmat acest lucru. Max Scheler d. e. zice despre Rusia: „Toată istoria

Rusiei e determinată de schimbarea stăpânirii unor popoare străine: Tătari, Svedezi, Polonezi, Germani, Jidovi, cari domnesc asupra acestui conglomerat de rasse dispus la ascultare (unterverfungslustig)“. Dar am putea arăta că Rusia are șanse să scape de stăpânirea jidovească¹⁾, pe când alte țări sunt amenințate să intre pentru totdeauna sub stăpânirea lor. Astfel spune Werner Sombart despre Statele Unite: „E aproape sigur că prin imigrațiunea unui mare număr de

¹⁾ Vezi *Brutzkus*, Boris, Die wirtschaftliche und soziale Lage der Juden in Russland vor und nach der Revolution (archiv f. Sozialw. u. Sozialp. Bd. 61) și *Popoff*, G., La Situation des Juifs en Russie soviétique (Le revers du problème de la colonisation) în „Revue de Genève“, Fevrier 1928.

Jidani, în cursul deceniilor din urmă, importanța cantitativă a Jidanilor pentru viața economică americană se va simți într'un mod cu adevărat gigantic. Să considerăm că acumă chiar trăesc numai la New-York peste un milion și jumătate de jidani și că dintre Jidanii imigrați, cea mai mare parte încă nici n'a început cariera capitalistă. Dacă starea lucrurilor se va desvolta în America tot așa mai departe ca în ultimul veac, dacă cifra imigrației și cotele de imigrație ale diferitelor naționalități vor rămâne aceleași, atunci, în imaginația noastră, Statele Unite apar după 50 sau 100 de ani în mod foarte lămurit, ca o țară care va fi locuită numai de Slavi, Negri și Jidovi și în care Jidovii se n'lege vor fi acaparat egemonia economică.¹⁾

Numărul Jidanilor în Statele Unite a fost în 1913, de 2,300.000 la o populație de peste 100.000.000! Și ei reprezentau deci cam 2 $\frac{1}{2}$ %. În anul 1910 în Bucovina erau 102.919 Jidani sau 12,86% din totalul populației; cam acelaș procent ca în Palestina din 1914 (14,28%)!

Știm cu toții că imigrația jidovească în România a sporit după războiu în mod extraordinar, astfel că situația a devenit și mai îngrijitoare, cu atât mai mult că marea majoritate a Jidovilor și-a început la noi de mult cariera capitalistă! Egemonia lor economică e un fapt împlinit, și din ea va rezulta în mod necesar și fatal și egemonia politică.

Ca dovadă vom aduce cartea comemorativă a partidului liberal din Bucovina „Zece ani dela Unirea Bucovinei, 1918—1928“ apărută acumă de curând. În această carte „somitățile“ liberale din Bucovina, pretind a ne da informații asupra mișcării politice, culturale, religioase, economice etc. întâmplată în Bucovina în cei zece ani din urmă.

Ei bine! acești politiciani nu îndrăznesc să amintească cel puțin despre primejdia jidovească. Nu putem găsi în această carte voluminoasă, de peste 400 pagini, nici cel puțin un tablou din care să se vadă numărul populației, după naționalități și confesiuni! Cu o grijă vădită se evită orice expunere comparativă a progreselor realizate de diferitele naționalități în diversele domenii de activitate. Toate sunt taciute astfel, ca să se creadă, că

¹⁾ W. Sombart, Die Juden und das Wirtschaftsleben, 1928, pg. 41.

sub administrația liberală României au progresat într'un mod extraordinar. Un străin, citind cartea, ar crede că în Bucovina există numai Români și că aceștia trăesc ca'n raiu — așteptând doar pentru deplina lor fericire revenirea liberalilor la putere! Și totuși adevărata stare a lucrurilor iese la iveală, cu toate năzuințele lașilor politicieni, de a o ascunde.

Astfel în tabloul statistic asupra elevilor din școalele secundare se arată creșterea mare a numărului elevilor români (dela 1502 în 1914 la 4569 în 1928) și scăderea minoritarilor (dela 5748 în 1914 la 3227 în 1928). Dar nu se arată numărul *cărora* minoritari a scăzut! Apoi nu se spune câte școli secundare *particulare* evrești există! Dacă am avea aceste date statistice, am vedea abia situația adevărată și tristă. Dar un singur exemplu! Liceul de băieți din Câmpulung avea în 1914 179 elevi români și 79 minoritari, în 1928 are 195 români și 101 minoritari! Iar *noul* liceu românesc înființat după Unire *Vatra Dornei* are, în 1928: 184 elevi români și 118 elevi minoritari, adică jidani!! Dacă am avea și cifrele pentru liceele particulare evrești, am vedea dezastrul în toată lumina.

Cu privire la învățământul superior, dl R. Căndea, profesor de istorie universală, nu ne dă nici o informație asupra numărului studenților români și jidani. Scopul său este numai să arate, că profesorii liberali sunt mari savanți și că lucrările lor (deși încă cele mai multe n'au văzut lumina zilei!) „sunt dintre cele mai frumoase daruri, ce le-au adus României din Bucovina, științei românești“.

Dar cea mai interesantă statistică e cea a dlui V. Ungureanu asupra „Mișcării bancare din Bucovina în ultimii 10 ani.“

Pentru a arăta progresul realizat de Români, dl Ungurean însuși mai întâiu băncile jidovești, cari au existat până la Unire deosebind două categorii: 1. societăți pe acțiuni și 2. firme individuale, iar apoi ne dă lista *societăților pe acțiuni* înscrise până în 1928 în număr total de 34, dintre cari 19 sunt românești.

Dar ce folos: cele românești au un capital de 55,150.000 lei (dintre cari una singură — cea a dlui Ungureanu are 25,000,000), iar cele jidovești peste 100.000.000 lei. *Dar despre firmele individuale dl Ungurean nu mai suflă nimic!* Și afară de aceasta el vorbește în primul rând

de „bucovinieni“ și progresul realizat de „populația bucovineană“. „Se vede de departe, zice el, interesul ce l-a avut stăpânirea străină de a anihila forțele economice ale poporului bucovinean...“ Și dl Ungurean se bucură strașnic că „poporul bucovinean“ a progresat atât de mult în cei zece ani din urmă!

Tot așa de roză se prezintă viața satelor bucovinene, descrisă de Nicolai Grămadă. Despre exploatarea populației românești de cămătari și crâșmarii jidovi, autorul nu suflă nici un cuvânt. În schimb ține să ne informeze că „dogăritul“ e dezvoltat în regiunea muntoasă, iar „olăritul“, la Marginea din jud. Rădăuți, uită însă să amintească că țaranii ziua muncesc și noaptea dorm, ceea ce constituie un mare progres realizat de administrația liberală de sub conducerea dlui Nistor...

Nu putem încheia darea de seamă asupra acestei „opere colective“ liberale fără să amintim uriașa opintire a psiho-sociologului liberal A. Ieșan, de a ne da o icoană a „vieții“ sociale în Bucovina dela unire; condițiile și perspectivele de dezvoltare“. Dl Ieșan, în acest „studiu“ ni se înfățișează ca un suflet candid și sensibil prins în aspra disciplină a partidului liberal. Pentru el „șeful“ e un fel de zeitate la care privește cu teamă și adorațiune. *Domnul* Nistor a făcut toate în Bucovina, el este, pentru Ieșan, principiul dinamic al vieții sociale. Și dl Ieșan e foarte întristat văzând că în Bucovina există și oameni nemulțumiți cari nu înțeleg și nu pot aprecia meritele șefului său iubit. Dar el speră că prin dezvoltarea forțelor morale, viitorul oamenilor, din jurul „Glasului Bucovinei“ și al dlui Nistor, va fi asigurat, întrucât „agitatorii“ nu vor mai găsi ascultare. Despre lupta aprigă între elementul românesc și cel străin, ce s'a desfășurat în Bucovina în ultimii 10 ani, dl Ieșan nu amintește cu nici un cuvânt. Pe nouă pagini mărunț tipărite, dl Ieșan însuși frază după frază, fără a spune absolut nimic, nici despre condițiile și nici despre perspectivele de dezvoltare a vieții sociale din Bucovina. Așa psiho-sociologie mai rar!

Cartea aceasta, editată de liberalii din Bucovina, ne dă o dovadă zdrobitoare că politicienii români sunt cu desăvârșire aserviți intereselor jidovești. Ei nici nu îndrăznesc să amintească de existența Jidovilor. Ici și colo vorbesc de „minoritari“, dar *tablouri statistice*

comparative din cari am putea desprinde adevărata situație și mișcare demografică, nu găsim de loc.

Această lașitate nu poate avea altă explicație decât că sluga trebuie să tacă în fața stăpânului. Și poate că a rămas și un rest de rușine în sufletul acestor oameni! Dar nu e probabil după atitudinea pe care o au față de interesele obștești românești. Aci ei au dovedit atâta cinism și lipsă de rușine, încât dacă nu le-ar fi frică de Jidani, ar mărturisii fără de rușine că sunt aliații lor întru sărăcirea și iobăgi-

rea populației românești.

Vom căuta prilejul să arătăm cum politicienii români din Bucovina, liberali, averescani și național-fărăniști, luptă cu înverșunare alături de Jidani pentru umilirea și strivirea completă a Românilor din Bucovina.

Vom aduce exemple îngrozitoare de trădare națională. Vom arăta faptele acestor oameni cari constituiesc adevărate crime naționale.

TRAIAN BRĂILEANU
prof. la Univ. din Cernăuți

Modernismul

Din studiul literar astfel intitulat, apărut în 1926, al profesorului secundar din București, dl. I. E. Toronțiu, de origină bucovinean, reproducem următorul fragment final, din concluziile autorului, pe care redacția noastră se grăbește a-l felicita pentru luminoasa expunere, pătrunderea chestiunii, curajul moral, cu care desvăluie miezul primejdiei jidovești, pe care naivii și mai ales cei interesați nu voesc să o vadă. Ne bucură și robustul său optimism exprimat în momente, când cei mai mulți sunt pe cale a pierde orice nădejde de îndreptare.

„Atmosfera bolnavă creiată prin războiu, a favorizat și ea importul de mărfuri exotice în preocupările noastre culturale. S'a spus că războiul ar fi purgatoriul popoarelor, că le-ar premeni sufletește... Astăzi cine mai crede în această poveste? S'a isprăvit cel mai cumplit măcel, pe care l'a văzut omenirea până acum și, deodată cu încetarea lui, a început cea mai grozavă morală. Se pare că războiul dăinuiește între individ și individ, între familie și familie, între partid și partid, între o clasă socială și alta, între stăpân și slugă, între patron și salariat, între puterea statului și cea a cetățenilor săi. Energia acumulată în ultimii zece ani de furtună, continuă să se descarce și să trăsnească, uneori chiar cu o neobicinuită vehemență...

În această generală desarmonie și confuzie, veneticii devin purtătorii de cuvânt și se îndeasă la locurile de conducere, încercând să planteze pretutindeni și în ori ce manifestare sufletească sămânța de descompunere:

În religie: *ateism, liberă cugetare, sectarism tăgăduitor al tradiției noastre creștinești, potrivit al spiritului de apărare prin puterea armată și al ideii de naționalitate.*

În muzică: *jonglerie.*

În modă: *indecentă.*

În pictură și literatură: *simbolism, neoromantism, impresionism, expresionism, sur-realism, primitivism, dadaism, etc., decadentă morală.*

În politică: *socialism, feminism, bolșevism.*

În general: *prin descreștinare, prin desnaționalizare, prin demoralizare, la anarhie și haos.*

Rândurile de față, n'au intenținea să jignească pe nimeni, nefiind vederi personale, ci rezultate ale operelor celor vizati, iar cât privește pe Evrei, ei înșiși confirmă constatările noastre:

„Fiind în dreptul nostru să ne răsunăm pentru persecuțiunile îndurate, ne-am strecurat în sânurile popoarelor; am descompus rasele, le-am necinstit, le-am înfrânt puterea și cu cultura noastră rânțozită le-am răpit vlagă și am prefăcut totul în putregaiu“; adică: „Wir haben uns (in gerechter Rache für die erlittene Verfolgung) eingefressen in die Völker, die Rassen durchsetzt, verschaendet, die Kraft gebrochen, alles mürbe, faul und morsch mit unserer abgestandenen Kultur“ spune cuvânt de cuvânt Kurt Münzer în romanul „Der Weg nach Zion“.

Mărturisirea autorului evreu K. Münzer este pe cât de sinceră, pe atât de prețioasă.

Bineînțeles, din cele relatate până aici, s'ar părea că simțirea și cugetarea națională, s'ar găsi în fața unei prăbușiri provocată de învaziunea elementului străin, venetic, în deosebi semit. Totuși, pentru artă și literatură în special, paginile acestea nu vor să ridice un strigăt de alarmă.

Ar fi să se dea artificialității, o importanță copleșitoare. Evreilor—

căci vorbind de infiltrarea spiritului literar de străinism, în prima linie asupra lor se îndreaptă atențiunea - nu li se poate tăgădui înzestrarea din fire și din experiențele vieții cu un pronunțat spirit de observație; în schimb, lipsiți fiind cu desăvârșire de sinceritate și liniștea obiectivă în aprofundarea și tratarea subiectului, totul trece dincolo de limita permisă și ajunge în sfera exagerărilor patimase.

Sângele oriental aprins și creierul lor continuu agitat prefacă democrația în brutalitate și canibalism, erotismul în perversitate, basmul și povestea în fantasmagorie bizară, știința în blufuri einsteiniene, presa în scandal și teatrul în bordel public. Ajung extremiști în negațiune, iar noua lor artă și literatură, se reduce la un experimentalism alchimist, și ar fi ea cel puțin o încercare nouă, dacă tendința ei n'ar fi tot atât de veche...

De afltel, ei înșiși, moderniștii, fie creștini sau evrei, nu-și iau în serios opera, și deci cum s'ar putea pretinde lumii să-i ia în serios pe dânsii?

Cine a privit în liniștea sării, majestatea cerului, admirând scripura stelelor, nu poate suporta comparația acelora cu scânteile de o clipă, care se arată tot acolo, sus după explozia sgomotoasă a rachetelor artificiale... În scurtă vreme trecătorul întâmplător va călca în picioare rămășițele de scrum și pulbere ale acestor efemere și false străluciri...

În pânza paijenului?

Ca din semin, în plină iarnă, când se face noapte la ora 4, și deci contra obiceiului, apare un curent în oraș, că se va face o expoziție de vitrine.

Jidanii sunt totdeauna aceia, care pun la cale tot ceea ce e spre greutatea statului, pentru că, aceasta nu numai că nu-i interesează, dar chiar, satisface scopului lor de a-l coborî și chiar de a-l nimici, dacă le-ar sta în putere.

Pentru a pune în aplicare acest plan; primul element de care aveau nevoie era electricitatea. Deci paijenul începe a-și urzi pânza prinzând mai întâiu în ea uzina electrică; care, fiind asaltată din partea edililor și a multor oameni a tot puternicii ai zilei, cu toate că se vedea primejduita, uzina electrică, fiind supra încărcată, totuși a trebuit să cedeze insistențelor și a admis în plină iarnă, să facă cele mai mari eforturi și să dea plusul ex-

traordinar de lumină, pentru ca să aibă loc expoziția firmelor în orașul Cluj.

Spre marea surpriză a tuturor, se află în urmă că această expoziție a fost proiectată numai cu scopul ca, comercianții de becuri electrice să-și poată vinde cu preț mare becurile proaste. La Timișoara s'a înființat o societate de control al becurilor electrice, cu scopul de a feri cumpărătorii de becuri, de speculă și înșelătorie.

Acești falsificatori și speculatori ca să scape de control, au pus la cale expoziția de firme. Cu ocazia acestor expoziții, negustorii, au cumpărat becuri multe, care lor le trebuia numai pentru câteva sări, deci nu-nteresea calitatea și durata; — la drept vorbind și aceștia la rândul lor, tot depe spatele cumpărătorului se despăgubea — și în felul acesta negustorii de becuri electrice și-au vândut becurile, care din cauza calității lor nu puteau fi admise de societatea de control, bune pentru a fi puse în vânzare.

Astfel de expoziții se fac în lume, când ziua ține până la 8, deci uzina electrică nu e simultan asaltată.

Ce deducem din această împrejurare.

Unde nu e sentiment național și unde lipsește interesul pentru bunurile statului, acolo instituțiile se mențin cu cele mai mari greutate și străinul în special Jidanul profită și de aceea trăesc și trăesc tot mai bine cu cât găsc, instituțiile tot mai slăbite, găsc atunci și ei metode de distrugere mai puternice a moralității poporului, în mijlocul căruia trăește.

Dintr'un exemplu atât de mic, se pot vedea mrejele în care e prins poporul nostru, care în fine e străns la un loc după atâtea jertfe, pe care de mii de ani le-a făcut pentru acest sfânt ideal.

Datoria noastră e deci, să fim atenți, prevăzători și buni Români.

Dr. Elena Bratu

— Cluj —

trimite nouă, ne vom îngriji de încasarea acestora.

Acest răspuns privește în deosebi, pe acei acționari, care ne-au scris și anume:

Dr. Aug. Seleş (am aranjat transcrierea celor 15 acții precum ne-ați cerut. N'ar strica să repetați acest lucru printr'o carte postală); Maria Aron I. Pavel și Brânzeu Susana — Ciuguzel; Axente Goga — Gârbovet; Dr. E. Dobrota — Poiana; Gh. Jula, Pr. Perian, A. Bolcu, T. Lungu, Gh. Sărac, O. Ciocan și Gh. Pârbu — Brad; Gh. Murariu — Bozovici; I. Bodnariu — Petriceni; Nic. Jutchim, Dr. Căviu și L. Cavin — Sat Chinez; P. Bârsan, I. Ruva, I. Smoț, I. Cunea, Ilia Ruva, N. Chitrinescu, G. Mircea, Ant. Andrei, C. Sârbu și I. Dugalia — Bozovici; I. Rădulescu — Orșova; Pr. Nic. Cărmănuș, I. Iercuș, și Biserica — Fundata; Vasile și Sabina Olariu — Făget; Nic. Tecău — Campbell și Donca Mamea — Galați.

8. După statute și vederile conducerii, atât bilanțul cât și convocările adunărilor generale se fac prin Monitorul Oficial și printr'o gazetă zilnică din București.

Delegatul nostru a cerut Băncii Țării că atât bilanțul cât și convocarea adunărilor generale să se tipărească pe o foaie de hârtie și să se trimită — ca imprimat cu marcă de 1 Leu fiecărui acționar, iar publicațiunile de interes, să fie trimise spre publicare gazetelor ligiste. Mai departe delegatul nostru a cerut un conspect al tuturor acționarilor din Ardeal, Banat, Bucovina și Basarabia pentru ca să-i poată informa prin gazetă și revistă, despre mersul băncii, și despre adunările și hotărârile acestora.

În felul acesta credem, că ne-am achitat în întregime, de mandatul (însărcinarea) primită dela dnii acționari ai Băncii Țării.

IN ATENȚIUNEA ORGANELOR POLITIENEȘTI. În strada Clemențeanu No. 2 din Cluj, un venetic galician, proaspăt cetățean român, are un „Salon de mode pentru Dame”. Fiind jidan din rândul habotnicilor, cu perciuni, cu caftan și tales, ține prăvălia închisă Sâmbăta, în schimb Dumineca și în toate sărbătorile impuse prin legile țării să fie respectate din punctul de vedere al repausului, cu roulou-rile trase, lucrează înăuntru.

Atragem atențiunea, organelor de execuție a legilor, să-l facă pe acest neo-român să înțeleagă că se găsește în România-Mare și nu în Palestina.

Banca „Apărarea Națională” din București

Conform avizelor publicate în revista „Înfrățirea Românească”, delegatul nostru dl Ștefan Penes a fost la București pentru a lua informațiunile, cerute de domniile acționari. În cele ce urmează publicăm aceste informațiuni.

1. Cu începere din 28 Martie 1929 banca și-a schimbat numele în „Banca Țării”, despre ce dăm și o informație separat la Informațiuni.

2. Bilanțul pe anul trecut s'a încheiat cu un profit curat de 5958675 Lei, care s'a trecut la fondul de rezervă. Deci pe anul 1928 banca nu dă dividendă.

Activele băncii se compun din următoarele poziții mai importante:

Scont (împrumuturi pe cambii) Lei 1.951.430.—

Conturi curente, împrumut cu ipotecă și diverși datorași Lei 1.355.305.—

Totalul activelor a fost de 3581335 Lei, la un capital social de 300000 Lei.

3. Dl Paul Iliescu nu mai este administrator delegat și nici membru în consiliu.

4. Acțiunile sunt la tipar, și în luna Iunie se vor scrie pe numele acționarilor.

Acei acționari, care ar voi să-și vândă acțiunile înainte de a fi scrise, pot să ne trimeată titlul provizoriu, subscris de proprietar pe dos, iar noi vom interveni să-și primească

capitalul plătit și dividendă pe 1927.

5. Am intervenit la Banca „Albina” din București, ca prin filialele și băncile cu care lucrează în Ardeal, să plătească — fără cheltuială — dividendă pe 1927. „Banca Țării” (fostă Apărarea Națională) va trebui să facă o scrisoare către „Banca Albina” în înțelesul acesta, și să depună banii dividendei, cu un tablou, cât se cuvine fiecărui acționar.

6. Delegatul nostru primind acțiunile dela 5 acționari, a ridicat dividendă, și o va plăti celor în drept și anume:

Dl Nic. Popa — Cluj după 25 acții Lei 255.

Dl Ilie Branga — Cîmpa după 5 acții Lei 85.

Dl Dum. Branga — Cîmpa după 5 acții Lei 79.

Dl Ion Morariu — Cîmpa după 2 acții Lei 29.

Dl Ion Zaharia — Cîmpa după 5 acții Lei 79.

7. Dlor acționari, care ne-au scris să ne interesăm de acțiunile plătite, le răspundem, după ce delegatul nostru a controlat registrul acțiunilor, — că acțiunile există, și se vor scrie pe numele fiecăruia în înțelesul pct. 3, iar dividendă pe anul 1927 o pot ridica dela bancă, direct, dacă trimit cupoanele, sau dela o filială a băncii „Albina”, conform pct. 4., sau dacă ni se vor

Corespondență din Luduș - jud. Turda.

Stimate D-le Director!

Am onoare a Vă însinua mai jos, câteva adrese din această localitate și jur, a unor buni și vajnici luptători, cărora Vă rog să bine-voiți a dispune, să li se trimită ziarul D-tră, dorind să se aboneze la el.

Orisice luptă începută odată cu inamicul, trebuie amenajată și luptătorii, mereu puși în curent, cu situația reală a frontului inamic. Care ar fi noile mijloace de apărare și atac — modul de luptă — și cum trebuie luptătorii să-și oțelească mereu inimile și voința, așa ca speranța lor, să poată fi adusă la îndeplinire!

Și aceasta nu se poate realiza, decât pe cale ziaristică! Noi suntem aici, o mână de luptători, și nu vom să luptăm izolați de restul armatei, care ori pe cine l-ar avea ea de comandant, având acelaș scop, — înfrângerea inamicului comun — vom să ne facem singuri legătura și cu aripa dreaptă și cu aripa stângă a camerazilor noștri. — Să mai știm ce este cu ei și ei să știe ce este cu noi. Această legătură, repet, nu se poate face decât prin ziarul D-tră.

Nu putem ataca și nu ne putem apăra, decât cu ajutorul ziarelor românești. Ziare dezinteresate, a căror garanție de dreptate și iubire de Neam este testată, de persoanele celor ce conduc asemenea ziare.

Am răsfoit în puținul timp, de care am dispus, multe cărți traduse din limbi străine, de către diferiți binefăcători ai Neamului Românesc cărți scrise de învățații popoarelor locuitoare pe acest glob pământesc.

Și din toate m'am convins, că popoarele pământului se tem numai de Jidani, căci aceștia în baza obiceiurilor și dogmelor lor religioase-politice, tind să stăpânească lumea întreagă.

Credeam la început, că poate numai noi Români, avem să ne temem de Jidani, pe când alte popoare mai înaintate în civilizație, nu! Dar de unde! Chiar poporul German, se teme de lipitorile Jidovești mai mult, ca ori care alt popor mai mic.

Am mai observat din viața de toate zilele că Jidovii, în sinagogile lor, se ocupă nu numai cu prescripțiile religioase, dar și cu cele politice și juridice. Rabinul Jidovilor din orice localitate, îndeplinește o împătrită misiune și anume: "De preot, de judecător, de autoritate executivă, și totodată de putere le-

giuitoare. Așa că Jidovii n'au nevoie nici de legile acestei țări, nici de autoritățile legal constituite, căci rabinul îi judecă, îi împacă, împarte deci dreptate, și execută hotărârile date tot de el. El interpretează cu putere de lege prescripțiile religioase-politice, așa că n'are nevoie nici de una din cele trei puteri constituite ale statului nostru. Sunt independenți în toată puterea cuvântului, constituind un stat, în stat.

Aci deci rezidă puterea adevărată a Jidanilor... în normele religioase-politice, interpretate, aplicate și executate de rabinul lor, căruia toți Jidovii îi dau ascultare oarbă.

Aceste norme asigură elementului jidovesc pe viitor dominația pământului întreg.

De acest popor împrăștiat, pe toată suprafața pământului, prin orașe și prin sate se tem gințile pământului.

Dece dar noi Români nu ne-am teme?! Dece ne lăsăm seduși de momelile unor lipitori, cari s'au pus să ne sugă toate avuțiile acestei țări și la urmă să ne și stăpânească în casa noastră proprie?! Unii zic, să n'avem nici o frică, căci suntem destul de puternici ca să înlăturăm orice pericol din partea Jidovilor, numai stând cu mâinile în sân!

Ași întreba pe respectivii, dece se tem Nemții, cari sunt cu mult mai înaintați în civilizație decât Noi?! Nemții se tem de Jidani, numai Noi nu ne temem! De dragul lor le facem Noi Români și hatâruri, pe cari fraților noștri nu le facem. Hatâruri, cari sunt contrare legilor și intereselor acestui Neam, care și-a făcut șie-și aceste legi!...

Exemplu: În luna lui Martie a. c. se dă ordin în comuna noastră Luduș, ca toți locuitorii să-și țină câinii legați, căci la din contră vor fi otrăviți. — Ordinul s'a dat de medicul veterinar D-l Dr. Groza N., Român, Bănățean de origine! Așadară ordinul s'a dat pentru toată lumea, nu numai pentru Noi Români, ci și pentru Jidani, Unguri, Armeni etc. ...Într'o zi după darea nuntului Ordin, D-l Dr. Groza medic veterinar, trecu pe stradă și văzând pe un Român bătrân cu căte-lusul său, care îl însotea în tot locul și era blând, înaintea casei sale, în poartă, îi aruncă otravă cătelușului, chiar din fața bătrânului Român. — După aceasta D-l Dr. Groza medic veterinar, Român Bănățean

de origine, văzând în mijlocul drumului cânele Jidanului Moor Darvas, fără ca să fie legat, iar Jidanul Spieler contabilul Firmei Darvas, stând răzemat de perete, D-l medic Dr. Groza zise Jidanului „Servus Teștver“. „Servus frate“, iar pe cânele Jidanului bătându-l pe cap zise: „Hogy van Kedves“, pe românește, „Ce faci dragă“...! Eu așteptam, cași acestui câine să-i dea otravă, căci era deslegat și el. Iar ordinul era dat pentru toată lumea, dar nu s'a întâmplat așa!...

Ordinul era dat numai pentru Noi Români, pentru Jidovi nu se dădu-se Ordin!... Cu un cuvânt și câinii Jidanilor se bucură în România noastră, de mai multe drepturi, decât câinii noștri!...

Și bietul Român, văzându-și cânele său otrăvit în fața casei sale, sub ochii săi, pe când cânele Jidanului sărea în sus de bucurie în mijlocul drumului, deslegat, zise oftând: „Ce zile am mai ajuns, când Români noștri, au ajuns de-și ocrotesc astfel Neamul din care se trag!“!

...Asemeni repaosul duminical, aci în comuna noastră, nu este respectat de Jidani! Nouă Românilor, Duminecile ni se închid prin Ordonanțe cărciumile, nu ni-i îngăduit să vindem în restaurantele noastre nici un fel de băutură spirtoasă, pe când Jidanii, Duminecile transportă rachiul pe drum cu trăsurile, dela fabrica de spirt din Gheja.

Înțelegem să ne respectăm sărbătorile noastre, dar să fie obligați și Jidovii să le respecte.

Deci Finna Heller și Farkas din Luduș, să fie obligată de autoritățile din Luduș să ne respecte legile și sărbătorile noastre ale Românilor, iar autoritățile să nu sadă cu mâna în buzunar, când Jidovul se plimbă cu rachiul pe stradă Duminecile, în timpul sfinteii liturghii!...

...Asemeni Jidovii din Luduș și jur, nu respectă nici ziua de 10 Maiu, cea mai scumpă zi a Neamului nostru, ci ară pe hotar cu zece pluguri, cum au făcut Jidani Goldstein Moor și Heller Moisi, de zece Maiu a. c.

Sărmanii Români ajunși servitori la Jidani, trebuie ca și în 10 Maiu, să le lucreze pământul, în loc să-și serbeze cu cinstea cuvenită, cea mai scumpă zi a Neamului din care se trag.

...Și multe alte exemple sunt de înșirat, numai într'o localitate mică cum este Ludușul de Mureș, d'apoi în Țara întreagă?!...

Mulți dintre Români, cari exercită o părticică din una din puterile Statului aci în Luduș, nu-și fac datoria, de dragul Jidanilor, ei sunt indulgenți față de aceștia, iar față de frații lor Români, se poartă cum nu trebuie!

Acești Români dacă prin indulgența lor, n'ar favoriza pe Jidani zicându-le chiar „frate“, cum a zis D-l Dr. Groza medic veterinar din Luduș, atunci Noi n'am avea ce-i dreptul, de a ne teme așa de tare de Jidovi, dar durere s'o spun, lucrurile, se petrec pretutineni așa cum am descris mai sus.

Așa stând lucrurile se impune tuturor Românilor, o revizuire asupra a conștiinței lor naționale și o purtare mai românească față de frații lor Români, de acelaș sânge, credință și limbă.

Sperând într-o îndreptare a celor rătăciți, de turmă, și sentiment românesc.

Primiți Vă rog Domnule Director asigurarea deosebitei mele considerațiuni.

Luduș, la 14 Maiu 1929.

Cenzorius

10 Maiu pângărit

Pentru însemnătatea zilei de 10 Maiu autoritățile școlare din com. Ferdinand jud. Severin, în legătură cu cele administrative și cu concursul Uzinelor de fier din localitate, au aranjat serbarea națională a însemnătății zilei de 10 Maiu, care serbare a parcurs în toată ordine și conform programului întocmit la timp de corpul didactic, când la orele 17.30 în mod demonstrativ jidanul Sandor Paloc, a săvârșit un act anti-național, din care cauză programul nu s'a putut continua, căci la susnumita oră apare pe terenul sportiv, unde avea loc serbarea, Jidanul Sandor Paloc cu mașina proprie No 325 Lugoj și în semn demonstrativ înconjoară de mai multe ori locul serbării, cu o viteză de 15—20 Km., în care mai erau o ceată de bătăuși Români plătiți de el.

Jidanul Sandor Paloc, având intențiunea precugetată de a împiedeca serbarea de 10 Maiu, se dovedește prin faptul că înainte cu câteva minute a luat jandarmi în propria sa mașină, ducându-i în comuna Glimboca, depărtare de 6 Km pentruca Jidanul să-și poată pune planul în aplicare nesupărat de nimeni după cum s'a și petrecut în modul următor:

În timpul când corpul didactic împărțea cadourile copiilor, ca după aceea să urmeze dansurile naționale, Jidanul Sandor Paloc, profită de ocazie și se folosește de muzică, executându-i cântece anti-naționale (ceardăș). După împărțirea cadourilor programul se continuă și în timpul executării dansurilor naționale, pătrunde, în mașină, în mijlocul copiilor și o staționează în plină mulțime, unde majoritatea copiilor erau între 4—12 ani, producând a panică generală. În lipsă de forță publică intervin autoritățile

administrative, ridicând cuvântul asupra acestui act anti-național, la care Jidanul a reproșat în mod bățocoritor, că autoritățile n'au dreptul să vorbească și nici forța publică și miile pe care le-a scos din buzunar, fluturându-le în aer, dovădind prin aceasta că actul său a fost demonstrativ, de a împiedeca serbarea.

Linistea neputându-se restabili; serbarea nu s'a mai putut continua, însă Jidanul Sandor Paloc nemulțumindu-se cu actul săvârșit, împreună cu ceata de bătăuși uitați de D-zeu, pătrunde cu mașina în centrul comunei, cu o viteză de circa 40—50 Km., cu toate că drumul era plin de copii, ca în semn de manifest, că i-a reușit planul, să murdărească cu nația lui spurcată, cea mai sfântă zi a Românișmului, călcând în picioare sângele și a-mintirea celor jertfiți pentru împlinirea acestui ideal.

Sângele celor jertfiți ne strigă, strângeți rândurile și nu ne pângăriți amintirea noastră sfântă, cu liftele jidovești; noi v'am împlinit idealul visat de strămoși, și sunteți datori să-l păstrați cu sfințenie și nu închideți ochii la banii jidovești, căci aceste metale sunt trecătoare. Scuțați-vă din somnul cel de moarte. Măreață soartă să ne închinăm Jidanilor. E strigător la ceruri, și ne cer sângele, cei cari și l-au vărsat, pentru împlinirea acestui ideal. E dureros că Jidanii ne ponegresc fățiș, ne cumpără cu banii și pune mâna pe țara câștigată cu atâtea jertfe.

Mai zic odată strângeți rândurile în jurul „Ligii Apărării Naționale Creștine“ să ne desrobească de elementul jidovesesc.

Ilie Gh. Batcu
învățător Zăvoia-Severin

Luați Aminte

„Sunt așa de puțini Evreii....“; acesta este inteligentul argument, cu care jidoviții, de talia filosofului Petrovici, profesor și fost ministru, care conferențiază prin lojile francmasono-jidovești din Văcărești, caută să demonstreze că nu există un pericol jidovesc.

Jidanii, mai șmecheri decât profesorii de logică, au făcut în așa fel, încât camuflându-se și sustrângându-se dela recensământ, frustrând și fiscul în acelaș timp, pe statisticele diverselor țări să nu figureze decât un număr cu mult mai mic de Jidani decât cel real.

Diverse manifestări politico-sociale prilejuiesc însă opiniei publice să-și facă o adevărată imagine a acestui puhoiu semitic, ce s'a revărsat asupra Europei. Un atare prilej n-l procură alegerile comunale, cari au avut loc recent, în Franța. Numai în Paris au candidat 15 Jidani și dintre aceștia unul Hirschowitz (etichetă cușer-sionistă), a strâns 2000 voturi dela circumscriteni.

Dacă legendarul conservatorism al Parizienilor (în afară de aleșii mahallalelor toți consilierii sunt naționaliști), a lipsit consiliul comunal de fericirea de a avea membri dintre neamurile simpaticilor vânzatori de șireturi de ghetă din Târgul Cucului, numărul mare de alegători jidani a determinat în multe cartiere ale Parisului o deplasare spre stânga a voturilor: astfel s'a întâmplat în al 16-lea arondisment, cunoscut până azi ca o citadelă a naționalismului. În alte orașe însă Jidanii s'au ales; Mandel este primar.

Faptul că au îndrăznit ca să candideze atât de mulți la alegerile comunale din Franța, ne determină a crede că: ori sunt mulți, enorm de mulți și se prezintă în alegeri în proporția numărului lor mare ori nereprezentând această proporție *dau cea mai bună dovadă de intențiunile ce au ca încetul cu încetul să pună mâna pe locurile de conducere.*

În ce privește Țara noastră cred că numărul mare de deputați jidani reprezintă și una și alta, Zipstein șef de stat major al armatei streine, Osias Melik, șef de culoare în București și fostul figurant la teatrul „Regina Maria“ Ionel Tăranu, acum deputat de Botoșani, raportor la toate legile și mareșal al legiunilor de voinici, nu fac oare

dovada dorinței ce au fiii lui Izrael de a deveni pretutindeni stăpâni?

Zipștein, cel cu perciuni și supra-antipaticul Ionel Țăranu vor conduce mâine cetele de „voinicii“ — cu ajutorul lor.

Iudaismul își va netezi drum. Își va netezi drum Iudaismul, *dacă voinicii cei rechi nu vor ieși din*

bârlogul lor și nu vor învăța pe voinicii amăgiți de falsa democrație, cum și unde să aplice lovitura, care va face ca mareașalii Zipșteini și Țăranu să se ia la întrecere cu Zepeliul.

ION V. EMILIAN

— București —

INFORMAȚIUNI

O SOLEMNITATE PIOASĂ. Marți 21 Maiu a. c., orele 12 a. m. la cimitirul Sf. Vineri din București s'a desvelit bustul repauzatului preot *paroh Constantin Dumitrescu* (dela biserica Icoană), fost membru în marele consiliu și vice-președinte al regionalei Muntenia a L. A. N. C., în prezența familiei și a fruntașilor ligiști din Capitală.

Dr. Dr. Nicu Ionescu în numele L. A. N. C. a adus prinos de recunoștință memoriei acestui neînfricat luptător pe ogorul ideii naționale creștine.

Dr. Ion Antonescu Potel a vorbit în numele vechilor luptători naționaliști, foști camarazi ai decedatului preot.

O CONFERINȚĂ. „Viitorul tinerilor medici“. La societatea studenților în Medicină din Cluj, dl prof. dr. I. Minea a ținut o conferință, vorbind despre „Viitorul tinerilor medici“.

Pentru susținerea unor principii ale dsale, aduce câteva date statistice și raportând numărul medicilor la numărul locuitorilor în diferite orașe din țara noastră și în diferite țări.

Se ferește însă de a arăta, care e numărul medicilor jidani față de români, în orașele noastre. Dă exemple, că în alte țări, unii medici cu diplome, au ajuns funcționari în birourile de stat și particulare, ba pomenește și de un caz când un medic a ajuns măturător de stradă.

Nici la noi nu este departe acest lucru, când se știe în ce proporție erau și sunt jidanii înscrși la facultățile de medicină față de creștini.

Ii vom da noi, numai un exemplu: Dela Facultatea de medicină din Iași, în 1925 și-au luat diploma de doctor în medicină 23 de absolvenți, dintre care 17 Jidani și restul de 6 creștini (Români și Ruși).

Se leagă de posibilități și spune că medicina are mari greutăți din cauză că necesită mari cheltueli, de unde se conchide că numai tinerii bogați ar putea să o urmeze. Dar cine sunt bogații la noi, dacă nu jidanii? Cum, dl profesor Minea, nu știe, că

cine stăpânește bogăția unei țări, stăpânește cultura ei și cine stăpânește cultura, stăpânește conducerea și deci țara?

Chestiunea cadavrelor pentru disecții nu o atinge de loc, deși este cunoscută de toată lumea Jidanii, refuză de a da cadavre pentru ca studenții să facă studii, ceea ce a produs începutul mișcărilor studențești. Ni se pare că și astăzi același lucru se întâmplă.

Mai vorbește și de câștigul material. Cum marea majoritate a locuitorilor orașelor, unde medicii își profesază meseria, o formează Jidanii și cum între ei este o solidaritate — impusă de cahal — își poate închipui dl prof. Dr. Minea, de ce medicii creștini, n'au clientelă.

Și aici se referă la declarațiile de venit, făcute de medicii din Cluj, la Administrația Financiară, pentru impunerii. Dar cine, mai mult decât Jidanii ascund adevărul?

Sunt lucruri peste care un om de știință și un om de bună credință și de obiectivitate morală neștirbită, n'ar trebui să treacă cu atâta ușurință.

BANCA ȚĂRII S. A. (FOST BANCA APĂRAREA NAȚIONALĂ) BUCUREȘTI. Se aduce la cunoștința generală că prin deciziunea Adunării Generale Extraordinare din 28 Martie a. c., ratificată de Trib. Ilfov S. I. Com., publicată în Monitorul Oficial No. 75 din 6 Aprilie 1929, Actul Constitutiv și Statutele băncii au fost modificate în sensul că cuvintele: „Banca Apărarea Națională“, cuprinse în ele, s'au înlocuit prin cuvintele: „Banca Țării“.

Sediul băncii a fost mutat din str. Regală No. 18, în București Calea Călărașilor No. 114. (Hala Traian).

Acționarii Băncii sunt înștiințați că acțiunile definitive vor fi eliberate la ghișeu băncii, pe baza Certificatelor Provizorii, începând din luna Iunie 1929, când sunt rugați să se prezinte pentru a le ridica.

Corespondența: Banca Țării, București, Calea Călărașilor No. 114.

FUNCȚIONARI VREDNICI sunt funcționarii C. F. R. din gara Letca, jud. Someș, linia Cluj—Satu mare, șeful de gară Ștefan Gal, impiegatul Ispas și acarul G. Precup, cari au luat toate măsurile necesare, față de un Jidan rabin, care își spăla mâinile murdare și bolnave, în găleata dela fântâna, din care creștinii beau apă.

Dorim astfel de funcționari la toate autoritățile din Țară și de orice fel.

„DATORINȚE CREȘTINEȘTI“. Î apărut, ca supliment al foii noastre „Infrățirea Românească“ pentru popor, o broșură intitulată „Datorințe creștinești“ de dl Nicolae Popa profesor în Cluj și membru însuflețit al L. A. N. C.

Cuprinde pe înțelesul tuturor, expunerea primejdiei jidovești și mijloacele de a curăța mândra noastră țară, de neamul lui Iuda. Ori-ce Român, cu dor de neam, o poate cumpăra din Cluj strada Bob No. 7, la redacția noastră plătind doi (2) lei pentru câte un exemplar (în 24 de pagini).

E de dorit, să se ceară mai multe exemplare deodată, pentru a se putea ușura lucrările cu trimiterea lor.

Dela „Frăția de Cruce“. Adresa cu Nr. 101/1929.

Venerate Domnule Președinte de onoare

Avem cinstea de a Vă comunica și pe aceasta cale, că încă cu data de 24 Ianuarie 1929, „Frăția de Cruce“, V'a proclamat de Președinte de Onoare al Cercului V, „Fortificarea Economică și Națională a ținuturilor primejduite“ (Țara Moților, Țara Oașului, Maramureșul, Secuimea, Cadrilater și frontierele) și pentru colonizarea externă și repatrierea Românilor emigrați. Președinte a fost numit nepotul de Tribun Traian Andreica, care stă la dispoziția Dvs. pentru a organiza și inactiva cercuri.

Apelând la patriotismul Dvs. luminat și probat și rugându-Vă să deschideți, pentru misiunea Cercului, coloanele neprețuitei Dvs. reviste, semnăm cu sincer devotament și salut românesc.

Cluj, la 27 Aprilie 1929.

Președintee:

Dr. Amos Frâncu (ss).

Secretar:

M. Ramonțean (ss).

Fiecare Român cu suflet curat să nu uite a se abona la această revistă, care luptă pentru scăparea Neamului de liftele jidane!